

Sygn. akt IV U 92/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **R. K.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 16.12.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. odwołanie oddała,

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 92 /16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. K. w dniu 14 marca 2016 r. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 16 grudnia 2015 r., nr (...). (...). Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji, wskazując, że stan jego zdrowia pogorszył się, a nadto choruje obecnie dodatkowo na cukrzycę oraz ma chory kręgosłup.

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, że werdykt organu II instancji jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie organu stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy nie powoduje niezdolności wnioskodawcy do pracy lub zdolności do wykonywania jej jedynie w warunkach pracy chronionej, co w świetle obowiązujących przepisów prawa nie daje podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. K. ma 51 lat.

(**dowód:** bezsporne)

W dniu 16 października 2015 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. wydał orzeczenie, w którym zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim z symbolem niepełnosprawności 10-N, 11-I. Ustalono, że nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność, a orzeczony stopień niepełnosprawności datuje się od 20.07.2012 r. Wskazano, że wnioskodawca winien wykonywać pracę lekką oraz że nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek do otrzymania karty parkingowej, określonych w art. 8 ust. 3a Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Orzeczenie wydano do dnia 31.05.2017 r.

R. K. odwołał się od powyższego orzeczenia.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2015 r., nr (...). (...) zmienił zaskarżone orzeczenie i ustalił, że symbolem niepełnosprawności jest 10-N, 11-I, 05-R oraz że wskazana jest praca lekka umożliwiającą prowadzenie uregulowanego trybu życia.

W dniu 14 marca 2016 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu II instancji.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: orzeczenie (...) ds. O. i a o Niepełnosprawności w B. z dnia 16 października 2015 r., dokumentacja w aktach (...), orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. O. i a o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 16 grudnia 2015 r., nr (...). (...))

Wnioskodawca cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym, cukrzycę, stan po urazie głowy, ma zawroty głowy.

(**dowód** : dokumentacja medyczna zawarta w aktach (...))

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), albowiem nie były one przez żadną ze stron kwestionowane. Sąd pominął dowód z opinii biegłego neurologa, albowiem wnioskodawca dwukrotnie nie stawiał się na badania, mimo prawidłowego wezwania oraz mimo pouczenia o treści art. 233 § 1 i 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach (...) oraz pomijając dowód z opinii biegłego neurologa, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 16 grudnia 2015 r., nr (...). (...) poprzez zaliczenie go do grupy osób niepełnosprawnych w stopniu wyższym niż lekki.

Zgodnie z art. 2 pkt. 10 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721), niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Wymieniona ustawa rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Stosownie do treści przepisu art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Przepis art. 4 ust. 1 wskazuje, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy

jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek z art. 4 cytowanej Ustawy.

Ustalenie tychże przesłanek wymagało wiadomości specjalnych, co skutkowało koniecznością posiłkowania się przez sąd opinią biegłego sądowego. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii. Wnioskodawca dwukrotnie wzywany był na badania. Pierwsze wezwanie pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia. Drugie wezwania wnioskodawca odebrał osobiście (zpo k. 15). Wezwanie to zawierało pouczenie o treści art. 233 § 1 i 2 k.p.c.

Wnioskodawca nie stawiał się na badania, z tych względów Sąd pominął dowód z opinii biegłego i wydał wyrok opierając się na materiale zgromadzonym w aktach sprawy.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. na stronach spoczywa ciężar wykazania faktów, z których strony wywodzą dla siebie skutki prawne. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem piśmiennictwa obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontradiktoryjności odstępuje od zasady prawdy obiektywnej, do ustalenia której powinien dążyć sąd. Ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału dowodowego spoczywa zasadniczo na stronach, a sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej, poszukiwanie za stronę przez sąd z urzędu okoliczności przemawiających za jej stanowiskiem w istocie stanowi wyręczenie jej w obowiązkach procesowych, przez co sąd naraża się na uzasadniony zarzut nierównego traktowania stron procesu (por.: wyr. SN z 12.3.2010 r., II UK 286/09, L.).

Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez strony jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Nie jest on bowiem co do zasady władny zastąpić własnym działaniem bezczynność strony (wyr. SN z 5.11.1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998, Nr 3, poz. 52; W. Broniewicz, Glosa do wyroku SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, Nr 7–8, poz. 116, s. 398).

Ciężar dowodu w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zależy od rodzaju decyzji (por.: wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.11.2014 r., sygn. akt III AUA 77/14, publ. L.).

W przedmiotowej sprawie Sąd działając z urzędu na podstawie art. 468 k.p.c. zlecił biegłemu neurologowi opinię.

Sąd w czasie prowadzonego postępowania dowodowego uwzględnił dalsze reguły dowodowe przewidziane w k.p.c., tj. wynikające z art. 213 § 1, art. 228 § 1, art. 230 i 231 k.p.c., 233 k.p.c.

Na mocy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. § 2 stanowi, że Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Na podstawie rozważenia zebranego materiału sąd ocenia również negatywne zachowania stron, utrudniające lub uniemożliwiające przeprowadzenie dowodów w toku postępowania. Dotyczy to również sytuacji, w których strona odmawia przeprowadzenia dowodu wbrew postanowieniu (por. wyr. SN z 21.12.2004 r. I CK 473/04, L.; wyr. SN z 14.2.1996 r., II CRN 197/95, L.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że wnioskodawca uniemożliwił przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, albowiem nie stawiał się na badanie, nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa.

Zgodnie z orzecznictwem na podstawie przepisu art. 233 § 2 k.p.c., sąd orzekający może uznać za nieudowodnione twierdzenie tej strony, która odmówiła przedstawienia dowodu lub stawiała przeszkody w jego przeprowadzeniu, bądź też przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony przeciwnej (wyr. SN z 6.2.1975 r., II CR 844/74, L.). Sad w niniejszej sprawie stosując niniejszą zasadę uznał, że nie zostało wykazane, aby stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy uzasadniał orzeczenie wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne i orzekł jak w sentencji.